

معرفی واحد دانش پژوهی

مقدمه

طی سال های اخیر در اغلب کشورهای دنیا، مبنای فرایند ارزشیابی و ارتقاء اعضای هیأت علمی، توانایی و عملکرد آنها در زمینه فعالیت های پژوهشی بوده و آموزش که یک جزء ضروری و یک جنبه مورد انتظار از فعالیت های آکادمیک و در واقع رسالت اصلی مؤسسات آموزش عالی می باشد، جایگاه خود را از دست داده است.

برای رفع این مشکل، تلاش های گسترده ای صورت گرفت تا با استفاده از استانداردهای مشترک، فعالیت های آموزشی، شناسایی شده و مصادیق آنها مشخص گردد تا اعضای هیأت علمی به وسیله آنها مورد ارزشیابی قرار گیرند و نتایج این ارزشیابی به عنوان بخشی از ارتقاء آکادمیک آنها محسوب شود.

در ایران نیز در آئین نامه جدید ارتقاء (سال ۱۳۸۷)، در ماده یک بند دانش پژوهی آموزشی، به عنوان یک فعالیت شرطی افزوده شده و از عضو هیأت علمی انتظار می رود حداقل ۲ امتیاز شرطی از این بند کسب نماید.

تعریف دانش پژوهی آموزشی

۱- هر نوع فعالیت و نوآوری برجسته علمی در حیطه های کشف، آموزش، کاربرد نتایج پژوهش های اصیل و یکپارچه سازی اطلاعات بدست آمده از اجزای مختلف یک رشته یا رشته های مختلف علمی (Boyer ، ۱۹۹۰)

۲- کاربرد دانش و شواهد مربوط به آموزش در فرآیندهای یاددهی-یادگیری، نقد آموزش مبتنی بر شواهد و مداخلات آموزشی هدفمند توسط فرد و مشارکت دادن نتایج و عقاید با سایر افراد ... (Martin, ۱۹۹۹)

حیطه های ششگانه فعالیت های آموزشی

۱- تدوین و بازنگری برنامه های آموزشی

۲- یاددهی و یادگیری

۳- ارزشیابی

۴- محصولات آموزشی

۵- مدیریت و رهبری آموزشی

۶- یادگیری الکترونیک

ارزیابی فعالیت های دانش پژوهی آموزشی

این فعالیت ها بر اساس اصول علمی ارزشیابی دانش پژوهی گلاسیک (Glassik) که شامل ۶ مورد زیر می باشد، مورد ارزیابی قرار می گیرند:

۱- اهداف مشخص و واضح

۲-آماده‌سازي و مطالعه كافي

۳-استفاده از روش هاي مناسب

۴-ارائه نتايج مهم

۵-معرفي مؤثر برنامه

۶ (برخورد نقادانه